

Jakub Jasik: Keď som s Pánom, tak ani tie najt'ažšie prekážky nemajú šancu

Miništrovať na základnej škole, podobne ako Michal Sandánus, začal aj gréckokatolík Jakub Jasik z Maškoviec pri Humennom. „Odvtedy som miništroval pravidelne až doteraz,“ hovorí.

Jeho účasť na liturgii je teda už osemnásť rokov spätá s oltárom. „Miništrovanie pre mňa znamená možnosť byť čo najhlbšie účastný na bohoslužbe. Je to možnosť spoznávať krásu obradu, čo môže potom prerásť do túžby slúžiť oltáru navždy,“ opisuje budúci novokňaz z Prešovskej eparchie.

Vyrastal v rodine, v ktorej sa už od detstva odovzdávala viera. „Nemám konkrétnu osobu, ktorá by ma viedla ku kňazstvu. Akurát máme v rodine kňaza, čo mohlo mať vplyv na moje rozhodovanie. Samozrejme, počas života som stretol mnoho ľudí, ktorí ma v povolani ovplyvnili a pociťoval som ich modlitby,“ hovorí Jakub.

Nepovedal by, že sa sám rozhodol stať sa kňazom. Skôr, že Boh sa rozhodol povolať ho do služby kňaza. „Z mojej strany išlo len o to, či prijmem ponuku, ktorú mi dal. Rozhodnutie nebolo ľahké, ale po úprimnom ‚áno‘ som celé kňazstvo odovzdal do rúk Bohu.“

Po zavŕšení formácie vidí len malý rozdiel v tom, ako kňazstvo chápal pred nástupom do seminára a ako mu rozumie teraz.

Počas strednej školy začal Jakub navštevovať Gréckokatolícke mládežnícke centrum Bárka v Juskovej Voli. Na tomto mieste sa ho stále viac a viac dotýkal Pán a lámal ho na cestu kňazstva, ktoré je preňho „obetou pre druhých v službe a ohlasovaní evanjelia a v neposlednom rade je to pripodobňovanie sa Kristovi“.

Jakub Jasik si formáciu v seminári bez akejkoľvek prekážky nevie predstaviť. Študoval na Gréckokatolíckom kňazskom seminári blahoslaveného biskupa Pavla Petra Gojdiča v Prešove. „Bol by som príliš pyšný, ak by som si prekážky nepripúšťal.“

Počas siedmich rokov prichádzali podľa jeho slov krízy, keď si hovoril, „že už stačí“. Chcel sa vzdať a vybrať si inú životnú cestu.

„Krízy ma vedeli poriadne vzdialiť od Boha. No môžem svedčiť o tom, že ak sa človek pokorí, predstúpi pred Pána v modlitbe a všetko mu odovzdá, tak ani tie najťažšie prekážky nemajú šancu.“

Náročné podľa neho bolo si zvyknúť na seminárny režim. Poriadok ho tam akoby vytrhol z jeho komfortu. Niektorým pravidlám porozumel rýchlo, no našli sa aj také, ktoré dodnes nechápe.

„Ak sa človek pokorí, predstúpi pred Pána v modlitbe a všetko mu odovzdá, tak ani tie najťažšie prekážky nemajú šancu.“

„Štúdium v našom seminári bolo rozdelené do dvoch blokov. Prvé tri roky kandidát na kňazstvo spoznáva filozofické disciplíny, pedagogiku, psychológiu a cirkevné dejiny. Po troch rokoch odchádza bohoslovec na pastoračný ročník, keď prerušuje štúdium a pomáha na rôznych miestach našej archieparchie,“ opisuje Jakub s tým, že týmito miestami sú najmä pútnické miesta.

„Tento ročník bol vytvorený hlavne preto, aby bohoslovec sám rozlíšil svoje povolanie. Keď sa vráti po pastoračnom ročníku, je zväčša rozhodnutý vytrvať v povolaní a pokračuje v štúdiu teológie. Konkrétne dogmatiky, morálky, katechetiky, kánonického práva, biblistiky a liturgiky.“

Jakuba najviac oslovila liturgika, ktorá je podľa neho v byzantskom obrade „neskutočne bohatá“.

Zároveň sa veľmi teší na samotné slávenie svätej liturgie i na vysluhovanie sviatostí. Konkrétne ciele do budúcnosti si však nedáva. Uvidí, kam ho arcibiskup pošle, a bude si stanovovať ciele v danej farnosti podľa toho, čo bude potrebné.

Na otázku, čo všetko pre kňazstvo obetoval, povedal, že spočiatku stratil kontakt s kamarátmi, ale že postupom času sa priateľstvá s dozrievaním znova obnovili.

„A keďže som gréckokatolík, nemusel som pre kňazstvo obetovať ani život v manželstve. Na jednej strane je to výhoda, na druhej strane zas dvojnásobná zodpovednosť za svoju rodinu i svoju farnosť,“ opisuje 26-ročný novokňaz s tým, že rodina gréckokatolíckeho kňaza môže byť veľkým povzbudením pre ostatné veriace rodiny vo farnosti. „Modlím sa za to, aby takou bola aj moja rodina,“ vraví.

Kňaz by mal byť podľa Jakuba Jasika pokorný a mal by byť mužom modlitby. „Tieto dve veci, ktoré sú typické pre našu nebeskú mamku Máriu, by mali zdobiť každého kňaza. A ak nám kňazom niečo z toho začne chýbať, vždy sa obráťme práve na Bohorodičku a prosme ju o tieto dary,“ uzatvára bohoslovec, ktorého 13. júna vysvätili v Chráme Zosnutia Presvätej Bohorodičky v Ľutine, neďaleko Sabinova, spoločne s ďalšími štyrmi adeptmi.